

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. S.
bytem X.

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUZL-21020/2018, sp. zn. KUSP-21020/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. KUZL-21020/2018, sp. zn. KUSP-21020/2018/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního, ze dne 16. 1. 2018, č. j. OS-D/3557/16/19/On. (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a to tak, že bylo ve výroku rozhodnutí o přestupku změnou formulace nově uvedeno, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo nikoliv „v obci“, ale „mimo obec“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 23. 8. 2016 kolem 15:18 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. X., RZ: X., na pozemní komunikaci č. I/50 v katastru obce Uherský Brod ve směru jízdy na obec Uherský Brod od obce Bánov, v místech GPS délky 017°40'54.149" E a GPS šířky 49°00'43.164" N, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou právní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 90 km/h, přičemž jel rychlostí nejméně 129 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 39 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Ve vztahu ke skutkovému stavu věci žalovaný dále uvedl, že byl zjištěn bez důvodných pochybností, a to zejména s odkazem na fotografii č. 6092, která byla pořízena řádně ověřeným rychloměrem Ramer 10C. Za důvodné žalovaný nepovažoval ani námitky, kterými žalobce brojil proti způsobu provedení měření rychlosti, a to v rozporu s návodem k obsluze použitého rychloměru.
4. Konkrétně žalovaný uvedl, že ve správním spise založený ověřovací list se prokazatelně vztahuje k rychloměru, který byl k měření rychlosti použit. Stejně tak žalovaný považoval za nedůvodnou obecně formulovanou námitku nedodržení úhlu měření. V této souvislosti byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí proveden rozbor záznamu přestupku (pořízené fotografie), a to pomocí kontrolní šablony. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.
5. Kromě toho žalovaný nepovažoval za nezbytné zabývat se tím, zda došlo k novému ověření rychloměru z důvodu výměny pneumatik, neboť se policejní vozidlo v době měření rychlosti nepohybovalo. Spáchání přestupku tak bylo podle žalovaného prokázáno bez důvodných pochybností. Žalovaný dále neměl pochybnosti ani ohledně naplnění materiální stránky přestupku, když byla nejvyšší dovolená rychlost překročena na frekventované pozemní komunikaci, a to o 39 km/h. Všechny rozhodné okolnosti pak měly být řádně zohledněny v rámci úvah o výši uložené pokuty.

III. Žaloba

6. Žalobce namítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Správní orgány však nesprávně vycházely z právní úpravy, která již zakotvuje institut přerušení běhu lhůty k projednání přestupku. Daná právní úprava podle žalobce nabyla účinnosti až dne 1. 10. 2016, tedy po spáchání přestupku, protože ji nebylo možné v nyní projednávané věci aplikovat.
7. Kromě toho žalobce namítal, že mu žalovaný včas nesdělil, kdo bude v rámci odvolacího řízení oprávněnou úřední osobou. Přestože žalobce žádal o sdělení této informace již dne 2. 2. 2018, bylo mu vyhověno až s několika měsíčním odstupem, a to v okamžiku doručení napadeného rozhodnutí. Z důvodu toho mělo být žalobci znemožněno uplatnit námitku podjatosti. Podle názoru žalobce se jednalo o záměr oprávněné úřední osoby, která má negativní emoce vůči zmocněnci žalobce, které vyjadřuje v rámci vyjádření k žalobám či jiných druhů podání.
8. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobce a jeho právní zástupce vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, přičemž požadovali naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitku zániku odpovědnosti za přestupek, žalovaný předně zdůraznil, že žalobcem odkazovaná rozhodnutí Krajského soudu v Brně byla překonána judikaturou Nejvyššího správního soudu. K zániku odpovědnosti za přestupek tak nedošlo rok od spáchání přestupku, jak bylo žalobcem namítáno.
10. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s argumentací žalobce ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu opožděného sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby. Přestože žalovaný připustil, že mohl dříve přistoupit ke sdělení požadovaných údajů, nejedná se o vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Žalobce ostatně v žalobě neuvedl žádné konkrétní důvody podjatosti Mgr. V. M. Argumentoval pouze tím, že mají být na straně této oprávněné úřední osoby dány negativní emoce vůči zmocněnci žalobce, aniž by upřesnil, v jakém řízení či podání se měl tento negativní vztah projevit. K tomu žalovaný doplnil, že se jedná o jednu z mnoha účelových praktik, které jsou daným zmocněncem v přestupkových řízeních používány.
11. Ve vztahu k žádosti žalobce o anonymizaci rozhodnutí ve věci pak žalovaný doplnil, že jsou v jednotlivých soudních rozhodnutích účastníci řízení označeni pouze pomocí iniciál, tedy způsobem, který jejich identifikaci znemožňuje. Osobní údaje právního zástupce, který je advokátem, jsou naopak zapsány ve veřejně přístupném seznamu, přičemž tak mohou být v souvislosti s výkonem jeho advokátní praxe uváděny. Z těchto důvodů žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě namítal pouze zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí zákonné lhůty k jeho projednání a opožděné sdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu. Z toho důvodu se zdejší soud omezí v rámci rekapitulace správního spisu pouze na ty podklady, které jsou ve vztahu k argumentaci žalobce relevantní.
13. Ve správním spisu se nachází policejní dokumentace, jejíž součástí je rovněž záznam přestupku, úřední záznam a oznámení přestupku. Ze všech těchto podkladů spolehlivě vyplývá, že ke spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti mělo dojít dne 23. 8. 2016, což žalobce ve správním řízení nijak nezpochybnil.
14. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání ze dne 2. 2. 2018 (doručeno na podatelnu prvostupňového správního orgánu dne 5. 2. 2018), přičemž v něm byla kromě odvolacích námitek formulována žádost o sdělení osoby, která se bude podílet na rozhodování o odvolání. V této souvislosti je ve správním spisu založeno sdělení žalovaného ze dne 28. 5. 2018 o tom, že oprávněnou úřední osobou bude v odvolacím řízení Mgr. V. M., číslo služebního průkazu X. Toto sdělení bylo zmocnění žalobce (FLEET Control, s.r.o.) doručeno do datové schránky dne 30. 5. 2018, tedy společně s napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Žalobce předně namítal, že odpovědnost za přestupek zanikla dříve, než došlo k nabytí právní moci napadeného a prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu odkazoval prostřednictvím judikatury na skutečnost, že institut přerušení běhu prekluzivní lhůty zahájením řízení a vydáním rozhodnutí o přestupku podle čl. I bodu 6 novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb. lze aplikovat až na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2016, a to v souladu s účinností stanovenou pro přechodné ustanovení čl. II odst. 3 téhož zákona.
20. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o typovou námitku, která byla již v minulosti uplatňována také v jiných přestupkových věcech. V rámci své rozhodovací praxe pak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že dotčenou změnu právní úpravy ohledně zániku odpovědnosti za přestupek lze aplikovat již na přestupky spáchané po dni 1. 10. 2015.

21. Důvodem je skutečnost, že samotný čl. I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb. je zařazen mezi výjimky, na které se vztahuje dřívější nabytí účinnosti daného právního předpisu, tedy již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak vyplývá z čl. XXVI téhož zákona. Přestože čl. II odst. 3, jakožto přechodného ustanovení ke změně ust. § 20 zákona o přestupcích, není ve výčtu ustanovení nabývajících účinnosti již dne 1. 10. 2015 zahrnuto, jedná se o pouhou nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby od této doby platilo nové znění § 20 zákona o přestupcích, ale nikoliv jeho přechodné ustanovení, které má pouze akcesorický charakter (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24, a ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 – 42; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Pokud žalobce v této souvislosti odkázal na dva rozsudky Krajského soudu v Brně vydané pod č. j. 41 A 17/2017 – 62 a č. j. 41 A 23/2017 – 51, je třeba doplnit, že oba byly následně zrušeny, a to právě s ohledem na skutečnost, že námitka prekluze byla Krajským soudem v Brně považována za důvodnou v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24, a ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018 – 26).
23. Kromě toho žalobce brojil proti postupu žalovaného, který vyhověl jeho žádosti o sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby ve smyslu ust. § 15 odst. 4 správního řádu až spolu s doručením napadeného rozhodnutí, tedy ve chvíli, kdy již nemohla být podjatost úřední osoby účinně namítána.
24. K tomu krajský soud uvádí, že odvolání bylo žalovanému postoupeno dne 19. 3. 2018, tedy více jak dva měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu se tak lze ztotožnit se žalobcem v tom, že žalovaný měl žádosti žalobce vyhovět bez zbytečného odkladu poté, co byla uplatněna, což nebylo ve vyjádření k žalobě nijak zpochybněno.
25. Přestože tedy lze v postupu žalovaného spatřovat procesní pochybení, je nutné zabývat se dále tím, zda mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo opakovaně judikováno, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze na základě absence či opožděného sdělení identifikačních údajů oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30).
26. Žalobce pak v žalobě argumentoval pouze tím, že Mgr. Vlastimil Musil má mít stejně jako další úřední osoby žalovaného negativní vztah ke zmocněnci žalobce, což se projevuje ve vyjádřeních k žalobě a jiných druzích podání. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, které by naplňovalo výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít opožděné sdělení oprávněné úřední osoby vliv na zákonnost rozhodnutí.
27. Žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, když nespecifikoval žádné konkrétní řízení či podání, ve kterém se měla podjatost Mgr. V. M. vůči žalobci či jeho zmocněnci projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost

oprávněné úřední osoby z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán například kvůli existenci osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zmocněnci.

28. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že nelze úřední osobu považovat a priori za podjatou pouze proto, že nerozhoduje podle představ obviněného z přestupku, popř. pokud na základě své úřední znalosti upozorní na používání obstrukčních praktik zmocněnce vystupujícího v řadě přestupkových řízení.
29. V žalobě byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
30. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VII. Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů

řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. března 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.